

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **D. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2019, č. j. 108578/2018/KUSK-LPŽPŘ/KLU, sp. zn. SZ_108578/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 6. 2018, č. j. 41112/2018-MURI/OPE/535, sp. zn. 16201/2018/Dpř.-Te-880 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 11. 3. 2018, ve 12:30 hodin, řídil v provozu na pozemní komunikaci v obci Kamenice-Ládví, po silnici č. II/603, po ul. Benešovská, u č. p. 110, ve směru jízdy na obec Kamenice-Olešovice, registrační značky X, přičemž mu byla ze stojícího služebního vozidla Policie ČR, tovární značky Š. O. v civilních barvách, na pravé straně vozovky, zařízením Policie ČR – kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, výrobní č. měřidla 16/0278, zabudovaným v tomto vozidle osobou k tomu proškolenou, naměřena za autobusovou zastávkou (GPS přibližně X“N, X“E), rychlost 69 km/h po odečtení tolerance 3 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost v obci je v tomto úseku stanovena na 50 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 19 km/h. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že nedošlo k naplnění materiální stránky údajného přestupku. Uvádí, že již v odvolání poukazoval na to, že správní orgán v rozporu s judikaturou dovodil naplnění materiální stránky přestupku z její formální stránky. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že by k naplnění materiální stránky přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak, a namítá, že žalovaný se otázkou, zda k naplnění materiální stránky přestupku došlo, nezabýval, čímž nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalobce činí sporným závěr žalovaného, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 19 km/h není překročením bagatelním. K údajnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na rovném přehledném úseku, přičemž v době spáchání údajného přestupku byl nulový provoz, jak je vidět na výstupu z rychloměru. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti mělo dojít v úseku, kde se jede do kopce, takže by i brzdná dráha vozidla byla výrazně kratší. Žalobce též řídil vozidlo, které je mnohonásobně lehčí, než kamion či dodávka, přičemž má na vozidle karbonové brzdy. Díky tomu by i v rychlosti 69 km/h byl schopen zastavit na mnohem kratším úseku, než plně naložená dodávka, která by jela rychlostí 50 km/h. Dle žalobce se tedy vůbec o přestupek nejednalo.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že vozidlo Policie ČR bylo v přední části bourané, čímž došlo k posunu radarové hlavy, která musí svírat přesný úhel stanovený návodem k obsluze rychloměru. Žalobce navrhl provést důkaz ohledáním vozidla a rychloměru, alternativně důkaz opětovným přezkoušením rychloměru, dále vyjádřením Českého metrologického institutu, ze kterého vyplývá, že pokud je měřeno v rozporu s návodem k obsluze, nelze garantovat, že je naměřená rychlost správná. Dále žalobce uvedl, že již v doplnění odvolání namítal, že policejní vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, jak má dle návodu k obsluze být ustaveno, což navrhl prokázat výsledkem policejní hlídky. Žalovaný však důkazy žalobcem navržené neprovedl, protože má žalobce za to, že nebyl zjištěn stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnost, zda vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze lze zjistit pouze výsledkem příslušné policejní hlídky. Žalovaný tak z důkazů, které byly provedeny, nemohl dovodit, že vozidlo

v souladu s návodem k obsluze ustaveno bylo. Stejně tak z žádného důkazu nevyplývá, že policejní vozidlo bylo před měřením rychlosti kontrolováno, a tedy nebylo postaveno na jisto, že nebylo v přední části lehce bourané. Žalovaný si tak nemohl být jistý ani tím, že rychloměr svíral předepsaný úhel. Žalobce má tak za to, že navržené důkazy byly odmítnuty nesprávně. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89.

4. V třetím žalobním bodě žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k námitce, že při ověření rychloměru byla porušena zásada *nemo iudex in causa sua*, protože měl být ověřovací list zrušen pro nezákonnost. K námitce, že pomůcka pro vyhodnocení měření rychlosti neodhalí každé pochybení při měření rychlosti, se žalovaný vyjádřil nedostatečně a fakticky ji nevypořádal. Napadené rozhodnutí je proto nejen nezákonné, ale rovněž nepřezkoumatelné s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Text, který se podobá žalobnímu bodu, je uveden ještě v části za rozsudečným návrhem a za předepsanými jmény žalobce a jeho právního zástupce. Text je však nekonzistentní a není patrné, zda se jedná o omylem umístěný text. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce nenaplnění materiální stránky přestupku poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36, a dodal, že se této otázce věnoval na straně čtvrté a páté napadeného rozhodnutí. K námitce, že policejní vozidlo bylo v přední části bourané, žalovaný navrhl výslech členů zasahující hlídky. Dodal, že bylo již opakovaně judikováno, že chybně nastavený rychloměr měření neprovede. K námitce nevypořádaných žalobních námitek žalovaný odkázal na pátou až osmou stranu napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 3. 2018 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov – JIH, dopravního inspektorátu, oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 11. 3. 2018, ve kterém je konstatováno, že dne 11. 3. 2018 v obci Kamenice-Ládví, ul. Benešovská, u domu č. p. 110, řídil žalobce motorové vozidlo P. C. 2 C. X, registrační značky X, r. v. 2008, barvy žluté-pastel, VIN: X, přičemž mu v 12:30:29 byla na uvedeném místě silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 69 km/h po odečtení odchylky 3 km/h. Tímto jednáním porušil žalobce § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Součástí oznámení je záznam o přestupku z místa, výstup z rychloměru s fotografií změřeného vozidla, ověřovací list č. X a úřední záznam. Součástí spisu jsou dále podklady pro rozhodnutí v digitální podobě na přiloženém CD, které jsou specifikovány na č. l. 16 správního spisu.
7. K žádosti správního orgánu I. stupně bylo Policií ČR do správního spisu doplněno osvědčení pprap. J. D. o absolvování školení pro práci s rychloměry typu AD9C a Ramer 10, mapka se zakreslením místa umístění policejního vozidla s rychloměrem a totožný výstup z rychloměru s fotografií změřeného vozidla. Oznámení o zahájení přestupkového řízení bylo žalobci doručeno fikcí dne 19. 4. 2018. Žalobce byl současně poučen o

procesních právech podle správního řádu a zákona o odpovědnosti za přestupky a o tom, že může do deseti dnů požádat o nařízení ústního jednání. Příkazem ze dne 3. 5. 2018, č. j. 24249/2018-MURI/OPE/535, doručeným dne 14. 5. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a uložena mu pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím obecného zmocněnce Ing. M. J. odpor, a to nejprve dne 21. 5. 2018 datovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu, doplněnou řádně autentizovaným podáním dne 28. 5. 2018. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení nařízením ústního jednání na den 6. 6. 2018, kterého se zúčastnil za žalobce jeho zmocněnec.

8. Dalšího ústního jednání nařízeného na žádost zmocněnce žalobce se zmocněnec ani žalobce nedostavil. Jelikož byl žalobce řádně předvolán, bylo na místě vyhlášeno prvostupňové rozhodnutí, které bylo následně zmocněnci žalobce doručeno dne 29. 6. 2018. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, z jakých podkladů vycházel, zrekapituloval skutková zjištění a provedl jejich právní kvalifikaci. Vyjádřil se k otázce zavinění, k naplnění materiální stránky přestupku a uvedl hlediska, k nimž přihlédl při stanovení výše pokuty. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu doplnil o odvolací důvody. Namítl, že policejní vozidlo, jehož prostřednictvím bylo měřeno, bylo v přední části lehce bourané, čímž mohlo dojít k vychýlení radarové hlavy z předepsaného úhlu, což nemohlo být odhaleno pomůckou pro vyhodnocení měření. Současně navrhl provedení důkazů vyjádřením Českého metrologického institutu ze dne 24. 4. 2015, ohledáním vozidla a rychloměru a eventuálně důkaz opětovným přezkoušením rychloměru v případě zjištění posunu radarové hlavy. Dále žalobce namítl, že měření bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, že ověření rychloměru je nepoužitelné, neboť ověření provádí osoba totožná s výrobcem a má tedy zájem na tom, aby k ověření došlo. Žalobce poukázal na chybějící materiální stránku přestupku, nedostatečné odůvodnění výše pokuty a tvrdil, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru.
9. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v něm odvolacím námitkám žalobce nepřisvědčil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání vyjádřil žalobce již v žalobě a žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že s tímto postupem nesouhlasí. Jeho souhlas se tudíž presumuje. Soud pak nepovažoval za potřebné provést důkaz výsledkem členů policejní hlídky, který navrhl žalovaný, neboť za účelem posouzení věci si vystačil s obsahem správního spisu, a s ohledem na charakter žalobní námítky o nabourání policejního vozidla by šlo o důkaz zjevně nadbytečný, jak soud vysvětlí níže (viz body 19 a 20).

Posouzení žalobních bodů

12. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud předesílá, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že žalovaný nevypořádal vůbec námitku týkající se totožnosti osoby výrobce rychloměru a osoby, která provádí ověření, a námitku poukazující na to, že pomůcka pro vyhodnocení měření není sto odhalit každé pochybení při měření rychlosti, vypořádal nedostatečně. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož mj. není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení, či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené.
13. Takovými vadami však napadené rozhodnutí netrpí. Je sice pravdou, že žalovaný explicitně žalobcovu námitku týkající se shody osoby výrobce a ověřovatele nezmínil, nicméně nelze dospět k závěru, že ji nevypořádal. Podstatné totiž je právě to, že z rozhodnutí je možné seznat, že se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 5. 2020, č. j. 5 As 319/2019-36 „[s]právní orgány a soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).“ Tak tomu bylo i v tomto případě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bez jakékoli pochybnosti plyne, že na způsobu ověření rychloměru žalovaný žádných závad neshledal a vysvětlil, z jakého důvodu považuje ověřovací list zpracovaný autorizovaným metrologickým střediskem za hodnověrný. Také ohledně druhé námitky žalovaný vysvětlil, z jakého důvodu nepovažoval za potřebné provádět další dokazování a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se otázkou dokazování pečlivě a podrobně zabývalo. Soud k tomu dodává, že odvolací námitka týkající se zpochybnění postupu podle pomůcky pro vyhodnocení měření nemá oporu v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť brojí proti postupu, který správní orgán I. stupně vůbec nerealizoval. V podkladech pro vydání prvostupňového rozhodnutí je sice tento podklad obsažen, nicméně z jeho odůvodnění nelze dospět k závěru, že by jím správní orgán I. stupně argumentoval. I z tohoto důvodu nemusel žalovaný věnovat této námitce více prostoru, než jí věnoval. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné a soud jej může přezkoumat v rozsahu žalobních bodů.
14. Pokud jde o námitku, že žalobcovo jednání nenaplnilo materiální stránku předmětného přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným, nelze než souhlasit z tvrzením žalobce, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé a ostatně to vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Následné úvahy žalobce již však oporu v ustálené judikatuře správních soudů nemají. Soud v této souvislosti předesílá, že otázkou naplnění materiální stránky přestupku se podrobně zabýval především správní orgán I. stupně, s jehož závěry a úvahami se soud plně ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130,

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 16. 4. 2020, č. j. 8 As 206/2017-33).

15. Celá relevantní pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, uveřejněného pod č. 2011/2010 Sb. NSS, z něhož citují žalobce i žalovaný zní takto: „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku.“
16. Je proto především třeba připomenout, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“ Judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude naplněna i stránka materiální, nebudou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobilé výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28, či rozsudek ze dne 11. 6. 2020, č. j. 3 As 80/2018-32).
17. Žalobce tvrdí, že v jeho případě jsou těmito okolnostmi skutečnost, že k údajnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na rovném přehledném úseku, přičemž v době spáchání údajného přestupku byl nulový provoz, jak je vidět na výstupu z rychloměru. Nadto se jednalo o úsek, který vede do kopce, tudíž i brzdná dráha by byla výrazně kratší, a to i proto, že má žalobce na vozidle karbonové brzdy. Tento názor však soud nesdílí. Předně je třeba vyjít ze skutečnosti, že překročení rychlosti o 19 km/h je třeba považovat za překročení poměrně výrazné a navíc k němu došlo v obci. Skutečnost, že na výstupu z rychloměru není zachyceno žádné další vozidlo, neznamena, že v té době byl na pozemní komunikaci „nulový provoz“. Fotografie je zachycením okamžiku trvajícím nepatrný zlomek sekundy a rozhodně není důkazem o dopravní situaci na pozemní komunikaci. Navíc to pro posouzení společenské škodlivosti jednání žalobce není až tak podstatné. Smyslem stanovení nejvyšší dovolené rychlosti je určit na základě

empirické zkušenosti relativně bezpečnou rychlost jízdy, která ještě řidiči dovolí adekvátně reagovat na nenadálou událost či neočekávanou situaci, k níž může při provozu na pozemních komunikacích dojít. V obci zákonodárce tuto rychlost stanovil na 50 km/h. Účastníkovi silničního provozu nepřisluší, aby si na základě vlastního úsudku činil názor na to, zda dopravní značení odpovídá okolnostem, zda je vhodné, účelné či zda je mu pohodlné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009-51)

18. Není tedy možné přijmout názor žalobce, že s ohledem na stav provozu, ať byl jakýkoli, charakter pozemní komunikace (stoupání), či typ brzd jeho automobilu (karbonové), usoudil, že může jet rychleji než povolených 50 km/h, a jinými slovy se tedy rozhodl, že nebude dodržovat pravidla silničního provozu platná pro území obce spoléhaje na to, že takové jednání nenaplní materiální stránku přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v dalším svém rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, na který přílehuje odkázal již správní orgán I. stupně, *„[m]ateriální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“* Lze tedy uzavřít, že jednání žalobce potřebného stupně společenské škodlivosti dosáhlo a správní orgány se s ním v potřebné míře vypořádaly zejména správní orgán I. stupně, který předestřel podrobnou a vyčerpávající argumentaci podpořenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobní bod není důvodný.
19. V druhém žalobním bodu žalobce namítá, že již v odvolacím řízení vznesl námitku nabouraného policejního vozidla a s tím související námitku posunu radarové hlavy, v důsledku čehož mohlo dojít k nedodržení návodu k obsluze rychloměru a tím k nesprávnému změření rychlosti žalobcova vozidla. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný na tuto námitku reagoval způsobem odpovídajícím její obecnosti a vysvětlil, proč nepovažoval za potřebné provádět důkaz ohledáním vozidla a rychloměru, či opětovným přezkoušením rychloměru, či výsledkem policejní hlídky. Tvrzení žalobce o tom, že policejní vozidlo bylo lehce nabourané, není předně ničím podloženo. Žalobce neuvádí, v čem konkrétně mělo „nabourání“ spočívat, jak mělo měření rychlosti ovlivnit, a neuvedl ani, jak vůbec přišel na to, že tomu tak skutečně bylo, když nic takového ze správního spisu nevyplývá. Žalobce přitom mohl na nabourání vozidla poukázat v okamžiku, kdy s ním bylo sepisováno oznámení o přestupku na místě, kde byl policejní hlídkou zastaven. Současně mohl žádat, aby tato skutečnost byla do oznámení zanesena. Z předmětné listiny je však patrné, že se žalobce vyjádřit odmítl (bylo to jeho právem).
20. Je sice pravdou, že žalobce v rámci přestupkového řízení navrhl k prokázání svých tvrzení důkazy, nicméně za situace, kdy jeho tvrzení se jeví jako pouhá spekulace, neshledává soud v postupu žalovaného procesní chybu ani nemá skutkový stav za nedostatečně zjištěný. Ani soud totiž neuvěřil žalobcovu následnému tvrzení o nabouraném policejním vozidle. Právo žalobce nevyjadřovat se v řízení o přestupku k ničemu, resp. nevyjadřovat se ani předtím, než je toto řízení zahájeno, má i svou stinnou stranu. Ta spočívá v tom, že se žalobci následně nemusí podařit účinně tvrdit a prokázat skutečnosti, které by i mohly být pravdivé, ale jejichž existence se vzhledem k okolnostem nejeví pravděpodobná. V této souvislosti soud připomíná, že i v přestupkovém řízení platí povinnost správních orgánů

vyjádřená v § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z této zásady a z povinnosti správních orgánů prokázat obviněnému z přestupku vinu, nelze dovodit povinnost ověřovat, resp. vyvracet jakákoli tvrzení osoby z přestupku obviněné. Správní orgán je povinen dokazováním zjišťovat takové skutečnosti, které jsou pro otázku (ne)viny osoby obviněné z přestupku relevantní a které současně vytvářejí alespoň v základu možnou, pravděpodobnou a uvěřitelnou verzi skutkového děje.

21. Tak tomu však s tvrzením o nabouraném policejním vozidle dle přesvědčení soudu není. Žalobce ve své skutkové verzi neuvedl souvislou dějovou linii, z níž by vyplývalo, kdy tuto skutečnost zjistil, v čem konkrétně mělo „lehké nabourání“ spočívat, či z jakého důvodu tuto skutečnost nesdělil již při sepisování oznámení o přestupku z místa. Nadto soudu není zřejmé, a i o této okolnosti žalobce mlčí, jak by případné lehké nabourání, pod nímž si lze představit např. lehce promáčklý kryt motoru, či prohnutý nárazník, mohlo ovlivnit podmínky měření. I kdyby totiž vozidlo mělo nějaký vnější vzhledový defekt, samo o sobě to ještě neznamená, že radarová hlava nebyla ustavena na místě měření správně. V posuzované věci totiž měření bylo prováděno stojícím vozidlem, jak výslovně plyne ze spisu. Tudíž rychloměr byl ustavován před započítáním měření rychlosti ve stojícím voze. Proti tomu žalobce žalobní námitku nevznesl. Pouze v obecné rovině namítal, že v důsledku existence blíže nespecifikovaného nabourání policejního vozidla, kterým bylo měřeno, došlo k chybnému měření v důsledku nedodržení návodu k obsluze. Konkrétní výhrady však v žalobě rovněž nevznesl.
22. Podstatné v této souvislosti je rovněž to, že součástí správního spisu je i návod k obsluze rychloměru, o čemž byl žalobce informován. Byl mu poskytnut dostatek času i prostoru k tomu, aby se s těmito dokumenty seznámil. Ve věci bylo dvakrát nařízeno ústní jednání, z nichž se zmocněnec žalobce zúčastnil pouze prvního z nich, i když ústní jednání druhé v pořadí bylo nařízeno na výslovnou žádost žalobce. Bez ohledu na to se mohl žalobce kdykoli v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně s podklady seznámit a konkrétní námitky vznést. Žalobce přesto setrval na obecných tvrzeních, která žalovaný nepovažoval za potřebné ověřovat, přičemž vysvětlil, proč dle jeho názoru měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze provedeno bylo. Shora uvedené plně dopadá rovněž na tvrzení, že policejní vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. Podstatné je rovněž to, že žalobce svá tvrzení nikam dále argumentačně neposouvá, setravává na argumentační úrovni odvolacího řízení a nereflexuje, že a jak se s jeho námitkami vypořádal žalovaný. Nebylo povinností správních orgánů za absence jakýchkoli indicií svědčících alespoň o v základu pravděpodobné možnosti opaku zjišťovat a prokazovat, že určitá skutečnost nenastala (zde tvrzené nabourání policejního vozidla) a že tedy neovlivnila průběh měření.
23. V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, Nejvyšší správní soud připomněl, že za situace, kdy měření rychlosti provedené patřičným úředně schváleným přístrojem, které je dostatečně zdokumentováno, „bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsanych důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“ V citovaném rozsudku se pak Nejvyšší správní soud zabýval i tím, že verze

osoby obviněné z přestupku musí být možná, nesmí být nepravděpodobná či jinak bizarní. V rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]známení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“

24. Žalobce v nyní posuzované věci zcela pasivní nebyl, a ve věci uplatnil řadu odvolacích námitek, v nichž mj. poukazoval i na možnost nabouraného policejního vozidla. Jak však soud výše vysvětlil, žalobce svoji verzi možného skutkového děje nevylicil tak, že by se na první pohled jevila jako pravděpodobná a uvěřitelná i s ohledem na postoj žalobce na místě, kde byl policejní hlídkou zastaven. Pasivní postoj žalobce byl sice možný a legitimní, nicméně determinuje procesní možnosti žalobce v dalším řízení. Soud rovněž nemůže pokládat obsah této žalobní námítky za účinné zpochybnění podkladů opatřených správními orgány. K tomu jí chybí potřebná pravděpodobnost a věrohodnost. Žalobní námitka je pouze souborem spekulativního tvrzení, že policejní vozidlo bylo nabourané, aniž by toto tvrzení mělo jakýkoli reálný základ a žalobce sám o něm mlčí. Za této situace se tedy žalobci nepodařilo relevantně zpochybnit důkazy opatřené správními orgány, z nichž bez důvodných pochybností vyplývá, že se žalobce přestupku dopustil.
25. Pouze pro úplnost soud dodává, že ohledně námitek, které žalobce považoval za nevypořádané a způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, současně nebrojil proti způsobu, jakým je žalovaný vypořádal, resp. nepředestřel žádnou žalobní argumentaci, kterou by se soud mohl zabývat. V této souvislosti soud rovněž připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou lze analogicky vztáhnout i na správní rozhodnutí, z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu měla být správní rozhodnutí odůvodněna, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, 3 Azs 69/2016-24, či z recentní judikatury ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20). Za této situace se jimi proto dále nezabýval.
26. Pokud jde o text, který je uveden v samém závěru žaloby za předtištěnými jmény žalobce a jeho advokáta, soud se jím pro nesrozumitelnost, způsobenou mimo jiné tím, že text není evidentně dokončen, nezabýval. K tomu, aby se jednalo o žalobní bod, není text dostatečně určitý a nadto v jeho převážné části žalobce rekapituluje, co uvedl v odvolacím řízení, a není ani patrné, jaký navržený důkaz žalovaný neprovedl.
27. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Tato námitka nesměruje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními, která jsou žalobní námitkou jen zdánlivě, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Soud uzavírá, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, že žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

